

[Poul Møller.]

så kan den, når der er fuld beskæftigelse, kun hente arbejdskraften fra det producerende erhvervsliv med det resultat, at det, der skal til for at finansiere hele denne store statsvirksomhed, i hvert fald ikke kommer ind i en sådan udstrækning, at der kan ske en fortsat velstandsstigning i landet.

Halvårsoversigten regner med — efter hvad jeg har kunnet læse mig til — at der vil ske en faktisk forbrugsstigning på 5 pct., men udtaler, at hvis valutabalancen skal holdes, kan der kun blive en produktionsstigning på omkring 2 pct. Dette fremgår af halvårsoversigtens side 26. Vi står altså over for en forventet produktionsstigning på 2 pct.; staten lægger frem et budget med en forbrugsstigning på 15 pct. Hvis vi ikke evner at bringe bedre balance i dette forhold, frygter jeg, at de økonomiske faktorer, som førte os ud i situationen i foråret, bringes til live på ny.

Det er blevet sagt til gengæld, om jeg så må sige, at her drejer det sig om et mere realistisk budget end de finanslovforslag, det høje ting plejer at få forelagt. Det er, om jeg så må sige, en hård dom over forgængerne. Jeg ved ikke af, at nogen forgængere tidligere er kommet til os og har sagt, at det var et urealistisk budget, de forelagde det høje ting. Når vi gik dem på klingen, så var det i hvert fald altid et realistisk budget, som de havde udarbejdet, om jeg så må sige, på tro og love, og jeg forstår derfor egentlig ikke, hvordan den højtærede finansminister tør sætte sig til dommer over sine forgængere på denne måde og sige: mit skøn er mere realistisk end deres; her er der taget hensyn til udgiftsstigninger på det ene og det andet område; her møder der os ingen ændringsforslag til tredje behandling. Jeg forstår det ikke, medmindre man har lagt hele metoden om, og så var det rart at høre noget om det.

Men det er vel gået, som det plejer at gå med finanslovforslag, at man i løbet af sommeren har fået forslagene ind fra styrelserne, og så er de gået gennem de enkelte

fagministerier for at havne i et finansministerium, der næppe inden 30. november har gjort sig synderligt begreb om, hvad der er nødvendigt fra 1. april 1963. Men jeg vil gerne vide, om den højtærede finansminister, der jo er så ny i sit embede, virkelig mener, at han her har gjort et stykke arbejde, som hans forgængere har forsømt. Det er muligt, at man har lagt nogle stødpuder ind. Når jeg ser budgettet igennem, har jeg indtrykket af, at man har lagt nogle stødpuder ind, og det kalder man så „mere realistisk“. Men et budget bliver ikke mere realistisk, fordi man budgetterer i overkanten af dets udgifter. Realisme er at nå frem til det sandsynlige tal, og jeg har, så vidt jeg kan skønne, grund til at formode, at man på en række områder har budgetteret dette i overkanten, og det er måske farligere end at budgettere udgifterne i underkanten, fordi det betyder, at styrelserne får at vide, at de kan regne med et større beløb, end de egentlig burde anvende. Man har tildelt f. eks. undervisningsministeriet en meget betydelig stigning ved dette budget, som ikke kun kan skyldes lærerlønnen.

Jeg skal ikke komme ind på enkeltheder i budgettet, det sker på tirsdag; men jeg vil gerne her sige, at den konservative folketingsgruppe mener ikke, tiden er inde til at forøge statens forbrug med 15 pct., og vi er skuffet over, at regeringen møder med et forslag af denne karakter; vi havde efter forliget ventet os en anden holdning fra regeringens side.

Med hensyn til landbruget har man udkudt en række udgiftkrævende love, eller man har skudt beløbene ud af statsbudgettet. Jeg går ud fra, at dette betyder, at hvis der bliver behov for en yderligere støtte til landbruget, måske som følge af eksportnedgang eller andre ting, der kan ske i forbindelse med fællesmarkedet, mener regeringen, at støtten vil blive givet over kornpriserne og de almindelige hjemmemarkedspriser, som det skete sidste forår, og at det ikke længere vil ske i form af kontante tilskud. Jeg håber, at dette er det